

τοχ. 2), ἄχτενος. 2) Ἀτμημέλτος Πόντ. (Οἰν.) 3) Ἀγενής, ἀγροῖκος Πόντ. (Οἰν.): Ἀχτενίγος ἄνθρωπος. 4) Ἐκεῖνος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὁποῖου δὲν ἐσχεδιάσθησαν ἀποχρώσεις βαφῆς διὰ κτενιοειδοῦς ὀργάνου Ἀθῆν.: Τὸ ἓνα φύλλο τῆς πόρτας ἔμεινε ἀχτενίστο.

ἄχτενος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἄ - καὶ τοῦ ρ. χτενίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἄμιλος.

Ἀχτενίστος 1, δ ἰδ.

ἄχτη ἡ, Α. Ρουμελ. (Μεσημβρ.) Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀκτῆ.

Παραλία ἔνθ' ἄν.: Πάω μὲ δὴν ἀχτὴ (περιπατῶ κατὰ μῆκος τῆς παραλίας). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκρογυαλιά.

ἄχτι τό, ἄχτιν Κύπρ. ἄχτι κοιν. ἄχτ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Σάντ.) ἄχιν Κύπρ. νάχτι Πελοπν. (Κορινθ. Συγκὰ Κορινθ.) ἄκτι Κῶς.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *a h d* = ὑποχρέωσις, ὑπόσχεσις.

1) Πόθος πρὸς ἐκδίκησιν, μνησικακία κοιν.: Φρ. Τὸν ἔχω ἡ τοῦ ἔχω ἄχτι (θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ). Βγάζω τ' ἄχτι μου (ἐκδικούμενος ἱκανοποιῶ τὸν ἑαυτὸν μου) κοιν. Παίρνω τ' ἄχτι μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. Κάνω τ' ἄχτι μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀχτι μ' ἄχτι σου καὶ ποῦ θὰ πᾶς; (ὅπως δὴποτε θὰ σὲ ἐκδικηθῶ) Κῶς. 2) Σφοδρὰ ἐπιθυμία, διακαὴς πόθος Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Πόντ. (Σάντ.) Σάμ. Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ εἶχε ἄχτι νὰ παντρεύῃ τὸ γιό του Λεξ. Δημητρ. Ἀχτιν τό' χω νὰ φάω τὸ τάδε πρᾶμα Σύμ. Ἐχω ἄχτ' νὰ κάμω τοῦτου καὶ κείνου Σάμ. Τ' ἄχτι μ' ἔφαγε, τὸ ἄχτι θὰ μὲ σώσῃ Κεφαλλ. Συνών. καημός, μεράκι. 3) Λύπη Ζάκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεγαλόπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.): Τό' χου ἄχτ' π' δὲν ἔφαγα 'ς τοῦ σπῆτ' μιὰ μπουκκὰ Ἀράχ. Συνών. καημός.

ἄχτιδάτος ἐπίθ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχτιδα, δι' ὃ ἰδ. ἀχτινα, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ατος.

Ὁ ἀπαστράπτων ἐκ καθαριότητος: Ροῦχα ἀχτιδάτα.

ἄχτιδιάζω ἀμάρτ. ἀχτιδιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχτιδα, δι' ὃ ἰδ. ἀχτινα.

Ἀκτινοβολῶ, ἀπαστράπτω: Ἀχτιδιάζ' τοὺ τζάμ'. Ἀμα βρέξ', ἀχτιδιάζ' οὐ τόπους κ' εἶνι νιὰ χαρά. Ἀχτιδιάζ' νὰ τὰ λ' βάδια ἀπ' τ' ὁρουσά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ, ἔτι δὲ ἀχτινίζω.

ἄχτιδούλλα ἡ, ΓΨυχάρ. Ταξίδι* 10.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχτιδα, δι' ὃ ἰδ. ἀχτινα, διὰ τῆς καταλ. - ούλλα.

Μικρὰ ἀκτὶς φωτός.

ἄχτιζω Βιθυν. (Κατιρ.) Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχτῆ.

1) Παραπλέω ἀκτὴν Πόντ. (Σινώπ.) 2) Παραπλέω ἀκρωτήριον Βιθυν. (Κατιρ.)

ἄχτινα ἡ, ἀκτινα Νίσυρ. ἀχτινα κοιν. ἀχτένα Θήρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄχτενα Τῆλ. ἔχτινα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀχτιδα κοιν. ὀχτιδα Κεφαλλ. ἀχκίδα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀκτίς. Τὸ ἀχτιδα ἐκ παρασυσχετισμοῦ πρὸς τὰ εἰς - ις - ιδα, οἷον σφραγίς - σφραγιδα κττ.

1) Ἀκτὶς φωτός κοιν.: Οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου - τοῦ φεγγαριοῦ κττ. κοιν. || Φρ. Σὰν τὴν ἀχτινα τοῦ ἡλίου (ἐπὶ πρᾶγμα - τος λευκοτάτου) σύννηθ. || Ἄσμ.

Τὸ πρόσωπο τῆς νύφ-φης μας ἡλίου ἀκτῖνες ἔχει Νίσυρ.

Τὰ μ-μάτια σου, πουλλάκι μου, τοῦ ἡλίου ἄχτῖνες ἔχουν, τὸ καλοκαίρι συν-νεφοῦν καὶ τὸ χειμῶνα βρέχουν

Τῆλ.

Λογάριασέ το δὲ γαιρὸ καὶ μέτρησε τοσοῖ μῆνες ἀπὸ θὰ ξαναμίξωμε, ἡλγε μου μὲ τὸ ἀχτῖνες (πρὸς ἀγαπώμενον πρόσωπον) Κρήτ.

Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνε ἡλῖος τοῦ γειτονιάς σου, νὰ ρίχτω τοσοῖ ἀχτῖνες μου νὰ γράφω τ' ὄνομά σου αὐτόθ. — Ποίημ.

Καὶ κάθε ἀχτιδα ἀπονηλὰ ποῦ κάθε ἀστὲρι στέλλει ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,168. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκτινα καὶ ὡς κύρ. ὄν. Προπ. β) Μετων. πρᾶγμα λευκοτάτον ἐκ καθαριότητος Ἡπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά.: Τὸ ἔπλυνε καὶ τὸ ἔκαμε ἀχτιδα Ἡπ. Νήλιου ἀχτένα Λιβύσσ. 2) Ἐλάχιστόν τι, οἷονεὶ ὡς λεπτοτάτη ἀκτὶς φωτός Πελοπν. (Αἰγιάλ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) Τσακων.: Μιὰ ἀχτιδα λάδ' Ἀράχ. Μιὰ ἀχτιδα ἦμα αὐτόθ. Οὔτε ἀχτιδα δὲν ἄφ' οἱ αὐτόθ. Δὲν ἔχω ἀχτιδα ἀλεύρι Αἰγιάλ. Δὲν ἔμ' νι 'ς τοῦ καντήλ' μας ἀχτιδα λάδ' Σάμ. Ἀ τζουφά σι ὦν' ἔχα ἀχκίδα μαλὲ (τὸ κεφάλι σου δὲν ἔχει στάλα μυαλὸ) Τσακων. 3) Ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 4) Ἀκτὶς τροχοῦ σύννηθ.: Ἀχτινα τοῦ ποδηλάτου σύννηθ. Οἱ ἀχτῖνες τ' ἀραπα. Ρόδ. 5) Ἡ ἀκτὶς τοῦ οἰακοστροφίου σύννηθ. ἐν τῇ ναυτικῇ γλώσσῃ.

ἀχτινίζω Ἀντικύθ. ἀχτιδίζω Ἡπ. — ΣΠερσειάδ. Ἔσμὲ 71 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχτινα, παρ' ὃ καὶ ἀχτιδα.

Ἀχτινιάζω, ὃ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀχτινίζ' ἡ θάλασσα Ἀντικύθ. || Ποίημ.

Ἐβλεπα γὼ ἀπομακρὰ τὸ φωτεινὸ σημάδι π' ἀχτιδίζε καὶ θάρενα πῶς ἔλαμπε διαμάντι ΣΠερσειάδ. ἔνθ' ἄν.

ἀχτινοβολισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχτινοβολῶ.

Ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων, φεγγοβόλημα: Εἶδετε ὁ νήλιος ἔναν ἀχτινοβολισμό!

ἀχτινοβολῶ Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀχτιδοβολῶ ΛΜαβίλ. Ἔργα 24.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀκτινοβολῶ.

Ἐκπέμπω ἀκτῖνας, λάμπω ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐχεις δυὸ ματάκια μαῦρα, φρύδια δυὸ ἐρωτικά, π' ἀχτινοβολοῦ γαὶ ρίχτου σαιῖθθες 'ς τὰ σωθικά Ἀπύρανθ.

Καθρέφτης εἶν' Βενέτικος τὸ πρόσωπό σου, φῶς μου, καὶ ἀστράφτει καὶ ἀχτινοβολεῖ 'ς τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου Ἡπ. — Ποίημ.

Ἀχτιδοβόλα ὁλόχαρος ὁ ρῆγας ὁμοῖος μ' ἡλιο.

ΛΜαβίλ. ἔνθ' ἄν.

ἀχτινωτός ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. ἀχτινωτός λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχτινα καὶ τῆς καταλ. - ωτός.

1) Ὁ ἐν εἶδει ἀκτίνων, ἀκτινοειδὴς σύννηθ.: Ἀχτινωτὸ στολίδι σύννηθ. Ἀχτινωτὰ φτερὰ ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 30 || Ποίημ.

Καὶ φέγγει 'ς τὸ κεφάλι σου καὶ ἀχτινωτὴ κορῶνα

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.* 29. 2) Ὁ ἀκτινοβολῶν ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή* 91 ΣΠερσειάδ. Σκλάβ. 46: Στεφάνι τ' ἀχτινωτὸ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Ἀχτινωτὰ σμαράγδια ΣΠερσειάδ. ἔνθ' ἄν.

